

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De Fattiges Udfrielse.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Ogden City den 13de November 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Mine Bemærkninger i Eftermiddag vil jeg indlede med en Bøn til de Hellige. Det er bleven os lært at bede, og vi ansee det som høist nødvendigt. Menneskene henvende ofte deres Bønner til Konger, Fyrster, Gouvernører, Rigsdage osv., men jeg henvender idag min Bøn til de Sidste-Dages Hellige, ja jeg beder Eder paa det Indstændigste, mine Brødre og Søstre, i Herrens Navn, i Mennesselighedens, Vrens, Retfærdighedens og Barmhertighedens Navn: læg Eder fast paa Hjertet de Ord, som min Broder Joseph talte imorges paa de Fattiges Begne, der sulke i Afspredelsen.

Jeg kunde tusinde Gange bede Herren frie dem fra Naget og Armoden, under hvilken de vaande sig, og han vilde ikke gjøre det, medmindre Midlerne blive tilveiebragte. Han vil ikke lave Luft-

balloner eller komme ned fra Himlen med sine Vogne og opsamle de fattige Hellige i England, Skotland, Wales, Irland, Skandinavien og Verne i Havet og bringe dem og deres Bagage til dette Land, saalænge han har givet os Evne til selv at samle vore Fattige. Hvis de Hellige ikke begribe dette, er det paa høie Tid de lære det. Naar vi bede til Gud, at han vil udfrie sine Fattige, mene vi kun, at han vil virke paa deres Hjerter, som have Midler, saa at de ikke gaae paa Afford med dem selv, deres Tro, deres Pagter og Herrens Befalinger, eller med dem, som ere Medlemmer af samme Huns-holdning som vi.

Jeg have hørt Br. Josephs Beretning, og der findes Mangfoldige, som kunne bevidne Sandheden af hvad han har sagt: naar Folk ere i Fattigdom og Betrøf-

naar de mættres af Hunger og mangle de nødvendige Klæder at beskytte sig med, hvor medfølelse ere de ikke da med deres Venner. Men lad alle Saadanne faae nok at spise og drikke og Klæder nok at varme sig med, saa skal man see, at mange af dem slaae sig ganske til No og Mag, uden nogenfinde at tænke paa Andres Trang. Taler man saa til dem om deres Sødstendes trange Kaar i fremmede Lande og minder dem om deres egen tidligere Glendighed, svare de: „D, det har jeg reent glemt: ja jeg husker nu, der var en Tid, da jeg neppe havde Not at putte i Munden og ikke kunde klæde mig varmt eller anstændigt, men tænk, det var gaaet mig heelt af Minde!“ Men dine Brodre og Søstre i Udspreddelsen lide Mangel og Nød. „Hvad? Er der Nogen, som lider? Jeg har jo rigtignok alt hvad jeg behøver til at spise og til at klæde mig komfortabelt med, og jeg har faaet mig et godt lille Huus, jeg staaer ikke i Gjæld til Nogen og har det i det Hele taget godt, men jeg ønsker ikke at blive besvøret med Andres Sorger.“

Saadan gaaer det, saadan sove mange af dem, der selv bleve trukne op af Fattigdommens Dyb. Jeg vil ikke forlange Noget, som er urimeligt, af dem, men vil blot minde de Hellige om, at vi have Forpligtelser mod vore Familier, Slægtninge, Venner, ja hele Verden. Vi ere ikke uafhængige af dem; vi ere ikke her afstaaerne fra alle Andre; vi ere Dele af den samme store Familie, og selvfølgelig staae vi i Afhængighedsforhold til hverandre. De Hellige i disse Dale skyldte at hjælpe deres ulykkelige Sødstende i Verden, hvem en ublid Skjæbne har nægtet Livets nødvendige Goder. Ligemeget af hvad Aarsag, Faktum er, at de befinde sig i Nød, de ere hjælpeløse og forladte.

Der findes dem iblandt os, som have laant Penge af deres Venner i de gamle

Land, og som endnu ikke have tilbagebetalt deres Laan, uagtet de sidde i gode Kaar for Dieblisset. Det skriver sig fra Slovhed i Troen, Uredelighed og Mangel paa Gudsfølelse. Om saadanne Individuer findes her idag, eller ligemeget hvor de findes, vil jeg sige til dem, nyd ikke af den hellige Nådvere og slaae Eder ikke til No før I rebeligt have klaret alle saadanne Forpligtelser eller gjort Skridt dertil. Jeg beder ikke derom, men jeg raader dem dertil under Straf af Udelukkelse fra Kirken.

Til mig selv og alle Andre, som ere frie for saadanne Forpligtelser, vil jeg sige: Lyt til alle de Raad om Udfrielse, som lyde til os fra Udspreddelsen. Vi have jo Intet, uden hvad vi have modtaget som Laan af Herren, og selv om vi eiede Tusinder og Tusinder, kunde vi nære den Tanke, at vi have ikke Mere end hvad vi netop behøve, men saadan en Mening er aldeles forkeert, thi vore virkelige Fornødenheder ere kun saa. Naar man har Alt hvad man behøver til at mætte og klæde sig med, har man igrunderen Alt hvad man trænger til.

„Hvorfor saa ikke give alt det Øvrige til de Fattige?“ Jeg skal besvare dette for min egen Part ved at sige, at jeg har givet til de Fattige og er villig til at gjøre det fremdeles. Hvis de Fattige fik de Riges hele Overflod til Deling, vilde mange af dem forøde det paa Kjøbets Alter til deres egen Fordærvelse. Af den Grund har Gud aldrig forlangt, at de Rige skulde give alt deres Gods til de Fattige. Vel sandt, Jesus sagde til den rige Mand, der besøgte ham: Sælg alt hvad Du eier og giv til de Fattige, kom saa og følg mig. Mange troe, det skulde gives til dem islang, men det var ikke Hensigten; Meningen var, u d d e l det blandt dem. Hvis de Fattige forstod at bruge hvad de have, vilde

Mange, ja særdeles Mange i dette Territorium besidde alt hvad de behøve for at gjøre Livet komfortabelt. Men anderledes er det med mange af vore Gødfænde hiinsides Havet — de ere bundne i Armodens Kænker og kunne ikke kaste dem af sig uden Hjælp, og det er derfor vor Pligt at yde dem samme.

Mange af de Hellige her synes maaskee, at de Intet have at undvære, men Forsynets Hiemsøgelser vilde snart give os andre Tanker. Lad ham blot slippe vore Fjender løs paa os! Eller lad ham sende Græshopperne til at opæde hvert grønt Straa for os, og naar der ikke sandtes Mere, lad dem da j. Ex., om Herren saa vilde, begynde at plage og æde vore Kreaturer, ja endog Folkene. Begribe I dette? Om vi paa sli en Dag havde en Bid Brød at spise, vilde vi føle os lykkelige og tilfredse, og i vor Nød vilde vi være glade ved at kunne dele vort Lidet med vore stakkels-Brodre og Søstre og redde dem fra Hungersdøden. Men nu hedder det: Jeg har faaet mig et Huns og nu maa jeg have Møller! Jeg har en Færm, og nu maa jeg have Heste og Arbeidsvogne, og senere hen en Kareth og Tid til at bruge den! — indtil hele Verden er slugt af nogle Faa.

Tillad mig at omtale mig selv lidt i disse Samaritantalere. Hvordan føler jeg selv personlig i denne Henseende? Netop som jeg har solt al min Tid, hvad Huse, Gøds og Eiendomme angaaer. Hvis I ville give mig for mine Eiendomme det Halve af hvad de ere værd, vil jeg anvende de indkomne Penge til de Fattiges Indsamling og Zions Opbyggelse, og jeg vil begynde forfra igjen med tomme Hænder. Jeg har gjort det før, og er villig til at gjøre det igjen, om dette Folk vil kjøbe mine Eiendomme paa nævnte Bilkkaar, og hver eneste Da-

ler skal blive anvendt til at hjælpe de Fattige hjem, selv om de allesammen falde fra Aaret efter.

De falde ikke fra, hvor de nu ere; man kunde ikke kjøbe dem til det; man kunde ikke pidske dem til det; man kunde ikke sulte deres Religion ud af dem. Men bring dem hid og giv dem Huse og Land, Heste og Vogn, gjør Kjøbmænd og Handelsmænd af dem og giv dem vore Penge, saa vilde Mange af dem falde fra, dog ikke Alle. Ja Nogle af dem vilde blive Apostater for meget Lidt — for nogle saa Daler, men de blive det ikke, hvor de nu ere. Men jeg ønsker at faae dem hid, selv om de falde fra bagefter, for at de kunne faae Leilighed til at vise for Gud og Engle hvad deres Tro er bygget paa — hvad Stof, der er i dem.

Brodre og Søstre, jeg beder Eder, glem ikke de Fattige, og hver Gang I faae Lyst til at spendere fem og tyve Cents eller en halv Dollar paa Thee eller Kaffe, Whiskey eller Tobak, put da Pengene i en Sparebøsse til de Fattiges Udfrielse istedet. Broder Joseph har talt deres Sag, lad mig give Eder Planen. Om vi vilde aflægge Brugen af Kaffe, Thee, Whiskey og Tobak og anvende de derved sparede Penge, som jeg har antydet, vilde vi neddrage Himlens Belsignelse over os og sole en Glæde og Lyksalighed, som vi ellers vilde gaae glip af. Vor Aand vilde fryde sig, vor Mad være os sød, vore Dromme behagelige og vore Tanker og Betragtninger fulde af Guds Kraft. Tillukke vi derimod vort Hjerte og vor Pung, vil vor Tilstand være netop det modsatte.

Jeg antager, at vort vedvarende Emigrationssond har tilgode omtrent en Million Dollars af Folk, som ere blevne hjulplne hjem og ikke have tilbagebetalt. Vi kunne ikke faae det. Om vi skulde

sende en Agent rundtom i Territoriet og kræve vort Tilgodehavende, vilde det rimeligviis koste mere at underholde ham end alt hvad han kunde inddrive; vi have derfor besluttet at lade den Sag berøve indtil videre, og derimod bruge hvad vi have eller hvad vi faae ind ved frivillige Sammenstøb.

Hvad vor Beklædning angaaer, tror jeg, at jeg kunde pille sammen i denne Forsamling unødvendige Klædningsstykker og Toilettesager til et Beløb af Hundreder, ja maastee Tusinder af Dollars. Jeg holder ikke af at bestynde vore Damer for Extravagance, men tillad mig at spørge, hvor mange Aften gaar der med til en Kjole? Hvis Broder Kimball var her, vilde han fortælle os, at han pleiede at kjøbe ni Aften til sin Kone, Bilate, og hun var dog en temmelig høi Dame. Jeg kan selv erindre, da man ikke behøvede mere end ti Aften, saa steg det til elleve, tolv osv., ja jeg har oplevet, at mine Husfruer have forlangt fire og tyve, sex og tyve og otte og tyve Aften til en Kjole!

Der er en Grund for dette. Min Kone vil komme og sige: Søster Saa og Saa har faaet sig saadan og saadan en Kjole, eller en anden Ting, og jeg ønsker ikke at staae tilbage for hende. O, Brigham, Du har Penge nok, Du kan kjøbe det saa let som Sntet. Mit Svar lyder i Almindelighed, at hvis min Familie presser mig altfor haardt og jeg foier dem i deres Extravagance, skal Ansvarret hvile paa dem selv og ikke paa mig. Om vi nogenfinde skulle gjøre Regnskab for vor Forsængelighed og Odselighed i dette Stykke, vil jeg blot svare for Tilfredsstillelsen af mine egne Luner, og det bliver ikke stort, veed jeg.

Er I skyldige i Odselighed, mine Brødre og Søstre? Gaaeste vist. Min Moder sparede med største Omhyggelig-

hed hele sit Liv, og den gik i god Stand i Arv til hendes Datter; hvad der saa blev af den, veed jeg ikke. Men nu seer man vore Søstre med Kaaber, der have en Værdi af 30, 40 eller 50 Dollars, med et Barn paa Skjodet med et Stykke Kylling i den ene Haand og et Stykke Flæsk i den anden, hvormed BARNET smører dem til, eller de tage et Barn paa Armen, medens de ere iførte kostbare Silkesjoler, og idet de ville give den Lille en Kop Mælk at drikke, spildes det alt sammen. „Aa, der fik jeg min Kjole spoleret,“ hedder det saa.

Jeg erindrer godt, og Mange med mig, da vore Mødre selv kortede deres Hør og Uld med Haandkarter, spandt det paa Haandrokke og vævede Tøier deraf paa Haandvæve. Paa denne Maade dækkedes enhver Families Behov eller de maatte undvære. Men nu skal hver Dame have sin Symaskine. Hvorfor? Til al sin Syning. Godt, men hun kan sye hundrede Gange saameget med en Maskine, som med Haanden, og hun behøver derfor ikke Maskinen mere end en Dag hver anden eller tredie Uge. Men Tingen er, naar hun faaer en Symaskine, skal hun have hundrede Gange saameget Tøi som hun før behøvede. Nu skal hun ogsaa have en Tjenestepige for hvert Barn og en Tjenestekarl for hvert Ko, hun faaer. Jeg vil indrømme, at jeg overdriver det lidt, men det viser dog Aanden i Tingen.

De Opfindelser, som i det sidste halve Aarhundrede ere gjorte paa Industriens Omraade, ere forbausende, men er ikke Overdaadigheden vozet i samme Forhold? Det er sandt, at Menneskene have gjort store Fremstridt i visse Retninger, og Nogle ere blevne fornuende, men der findes ikke mere end netop en bestemt Mængde Stof i denne Verden. Vi have til vor Naadighed de Elementer, som til-

høre denne Klode og ikke Mere. Vi kunne ikke laane hos Maanen, ei heller hos Solen eller nogen af Planeterne. Vi maae indskrænke os til hvad der findes paa denne lille Klode, og dens Rigdom kan hverken forøges eller formindskes, men uagtet Udviklingen af vore Resourser og Opdagelserne i Kunsten og Naturen have været høist mærkværdige, selv i vor egen Levetid, er det hævet over enhver Tvivl, at Overdaad og Forbrug har mere end holdt Skridt dermed.

Vi stræbe altid at gjøre de Sidste-Dages Hellige til et tænksomt Folk, til et Folk, som vil bruge deres Forstand, som vil begynde at føre et systematisk Liv og lære Hensigten med deres Tilværelse at kjende. Dette Liv er os ligesaa kostbart og uvurdeerligt som noget tidligere eller tilkommende Liv, og derfor er det høist nødvendigt at kjende dets Formaal og benytte det til vort størst mulige Gavn.

Broder Taylor sagde imorges, at alle Kunster og Videnskaber ere til fra Evighed til Evighed. Det er saa, og der kan hverken lægges til eller tages fra dem. Herren har selv maattet lære Menneskene Alt hvad de vide, baade de Bantroe, som ikke erkjende det, og de Retfærdige, som erkjende det — de faae det Alle fra den samme Kilde. Opdagelsen af Elektriciteten og sammes Anvendelse til at sende Budskab fra den ene Ende af Jorden til den anden, er en Aabenbaring fra Gud saa god som nogen, han nogensinde har givet. Det samme gjælder i Mekaniken, det være sig en Dampbaad, en Kartemaskine, et Seilskib, en Plov, en Harve, en Tærskemaskine, en Symaskine, kortsagt hvadsomhelst — Kundskab om disse Ting har eksisteret fra Evighed og vil eksistere i al Evighed, og det er Herren, som har aabenbaret det for Menneskene.

I Skabningens Morgen, i Mennekeslægten's Barndom begyndte man nede ved Enden af Stigen og arbejdede sig siden bestandig opad. Vore første Forældres Forstandsevner synes heelt at ringegattes af vor Tids Store. Da de vaagnede af deres Søvn og opragede, at de vare nogne, skulde de sig af Skam, thi de frygtede at møde Herren. Og Herren lavede dem Forklæder af Figenblade. Hvor barnagtigt for Nutiden! Jeg veed ikke om han brugte nogen Sax eller Kniv, ei heller hvad Slags Naal og Traad han besjente sig af, men han lavede ikkedestomindre Forklæder til hele Mennekeslægten — til baade Adam og Eva.

Tænk hvor simpelt! Nutidens kloge Hoveder rynke paa Næsen af denne Methode. Men hvor simpelt det end var, maatte Gud dog aabenbare til vore første Forældre Fremgangsmaaden med at lave disse Forklæder af Blade. Og da de havde fundet Kobberertsen og Malmen, maatte Herren vise dem, hvorledes de skulde smelte og tilbaune dem. Dette er meget simpelt, men det var ogsaa i Mennekeslægten's Barndom. Det viser os imidlertid, at der findes et høiere Væsen, langt over Mennesket, og om vi end ikke kjende hans Opholdssted, er han dog af og til kommen herved og har viist sine Børn, hvordan de skulde bære sig ad med at tilvirke Kobberet, Messingen, Sernet, kortsagt lært dem alt hvad de vide.

Vor Tid troer, at den er meget klogere end alle foregaaende. Man gjerne være, i verdslig Henseende, men meget af Oldtidens værdifulde Kundskab er gaaet tabt. Hvem kan i vore Dage f. Ex. hærde en Kobberøse, saa at den kan hugge Brænde ligesaa godt som Staal? Eller som kan slibe en Kobberkniv saa skarp, at man kan barbere sig med den? Den Kunst forstaaer Ingen nu, men engang

var den kjendt, og ligedan ere mange andre Kunster gaaet tabt paa Grund af Folkets Ugudelighed.

Spørg Nutidens Lærde, hvormange af deres Kunster og Kundskaber der kunne reduceres til Videnskab, thi da først blive de faste og urokkelige; uden dette ere de ubiisne og vaklende — de gaae og komme, vise sig og forsvinde. Naar de ere satte i videnskabeligt System, da er deres Varighed sikret. Ligedan med enhver Regjeringsform inden den bliver reduceret til en Videnskab er den udsat for at bryde under Trykket af Anarki, Revolution, Kapricer og kan henveire for enhver Vind. Enhver Regjering, som man ønsker skal bestaae, maa grundes paa Statsvidenskab. Saaledes ogsaa med Religionen, men vore Traditioner have saaledes forvirret vore Begreber, at det er næsten umuligt at faae Menneffene til at troe, at Himlens aabenbarede Religion er en reen Videnskab, og at alle Videnskaber, som nu findes i Verden, ere en Part af denne Religion. Det er vanskeligt at faae Verden til at troe, at Gud er en sand Videnskabsmand, at han lever efter Videnskabens Regler eller en fastsat Lov, at ved den er han til, og ved den er han bleven hvad han er og vil blive hvad han er evindeligt, netop paa Grund af streng Efterlevelse efter Loven. Det er vanskeligt at faae Folk til at indsee, at enhver Kunst og Videnskab stammer fra ham, al Viisdoms Kilde. Vore Aander ere hans, han aalede dem, vi ere hans Born. Han gav Menneftet Forplantelseevne, hvorved vore Legemer bleve til. Det er besynderligt, at lærde Folk ikke forstaae, at al deres Viden skrives sig fra Gud; det er den høieste Taabelighed, naar de troe og sige, at deres Viisdom udspringer fra dem selv. Saa-danne Menneffer kjende ikke sig selv. Det vilde være ligesaa fornuftigt at troe, at

dette Huus havde bygget sig selv som at fornegte et høiere Væsens Tilværelse.

De Sidste-Dages Hellige have begyndt at fatte, at sand Religion er en Videnskab, og deres Religion bestaaer af evige Principer — af Lov og Orden. De ertjende Gud i alle Ting, men den Dag vil komme, da hvert Knæ skal boie sig og hver Tunge bekjende hans Navn. Der kommer en Dag, da alle de, som have levet paa Jorden og som have haanet Tanken om et høiere Væsen, skulle falde bestammede paa deres Ansigt og udbrude: „Der er en Gud! O Gud, vi troede ikke Du var til, vi troede ikke dit Ord, vi haanede dine Raad, men vi boie os med Glæde og maae erkjende, at der er en Gud og at Jesus er Kristus.“

Vi troe paa Jesu Christi Evangelium. Det er ikke en vild, ubestemt Indbildning saasom Sekterne, der have Menneffer at takke for deres Oprindelse. Vi have ogsaa Ceremonier, men der er Liv i de Ceremonier, og vor Religion har Organisation — baade Legeme og Sjæl. Sektererne have ogsaa en Slags Organisation og prøve paa at opbygge et Legeme, men det er uden Sjæl; Andre synes at have en Sjæl, men intet Legeme — det er Altsammen ligt deres Gud — det kan ingensteds findes.

Vi søge bestandig at overbevise de Hellige om Nødvendigheden af at have Gud for Die i alle deres Synder, Handlinger og Konversationer, ligesaa meget som naar de bede. Vi maae altid sige: „Gud maa jeg have med mig, og hans Aand maa besjæle mig under alle Livets Omstændelser.“ Hvormange af vore Eldster efterleve deres Religion i det daglige Liv? Tag en Kjøbmand f. Ex. „Mit Sind er aldeles optaget af mine Forretninger; jeg maa lægge Planer, gjøre mine Beregninger og varetage min

Drift, saa jeg har ikke Tid til at bede. Kalb ikke paa mig til at prædike, jeg er ikke oplagt dertil; jeg har ikke Prædikaandaanden, mit Hoved er fuldt af andre Ting."

Det er næsten umuligt at faae indprentet i en Handelsmand, at han behøver Guds Hjælp for at gjøre sin Forretning florerende. Han vil i Almindelighed sige: Jeg maa sætte mine naturlige Gvner i Aktivitet, det er alt, hvad jeg behøver. Stop et Dieblit og tænk Dig om. Forstaaer Du Dig paa at kjøbe Guds? Ja, jeg skulde mene det, saa godt som Nogen. Hvor sit Du den Kundskab? O, den har jeg erhvervet mig ved Øvelse; saasnart jeg blot føler paa et Stykke Løi, kan jeg fortælle dets Bonitet uden at see derpaa, det har jeg paa Fingrene. Godt, det vil jeg indrømme, men lagde Du Følelsen i dine Fingre? Er Du Ophav til Nervesystemet, som er Grundlaget for al den Kundskab, Du besidder? Erhvervet Kundskab er een Ting, men medfødt Talent er en anden, og dette er Grundvolden til al Viden; uden dette i Sjælen kunde vi ikke tilegne os mere end denne Bænk. Dette, mine ærede Kjøbmænd, er den dybe Aarsag til al Eders Dygthighed; erkjend det derfor mandigt, ærligt, uden Sky, og giv Gud Eren og Prisen derfor, thi han tillommer det.

Kjøbmænd ere ofte udsatte for Falliter. Hvorledes kan det undgaaes? De behøve Guds Naad, som sætter dem istand til at forudsee, hvad der vil komme. Der findes ikke en Kjøbmand i hele dette Territorium, som varetager flere timelige Forretninger end jeg, og alligevel kan jeg prædike flere Gange om Ugen og passe mine Bonner. Hvis Nogen ikke troer hvad jeg siger, lad han komme og boe hos mig, og han skal snart blive overbevist om, at Forretninger, der vilde

tage en Kjøbmand en Uge at hitte Rede i, forstaaer jeg i samme Dieblit de nævnes for mig. Jeg seer det fra Begyndelse til Ende i samme Nu og siger: gjør saa og saa, men jeg maa have Guds Naad til Veiledning i alle mine Forretninger, hvad enten de angaae Agerbrug, Handel, Bjergværksdrift, Missionsvæsenet, Kjøb, Salg osv. osv., jo mere jeg har at varetage, jo mere Aabenbaring trænger jeg til, og desto stærkere bliver min Naad.

Det er et stort Uuder for Mange, og især for Fremmede, at jeg har kunnet holde mig saa godt. Mit Liv afhænger af Guds Naad, endstjændt mit Legeme undertiden kommer lidt ud af Orden, og det er høist sandsynligt at min Mave vil pine mig efter al denne høirostede Prædiken idag, thi jeg er hverken af Jern eller udselig. Ikkedestomindre undres Mange over min gode Helbred. Jeg har robet Hæmmeligheden saa mange Gange, og jeg vil idag ogsaa — jeg lader Ingenting ængste mig. Jeg søger at leve saaledes, at jeg kjender mine Pligter og kan varetage dem uden et langt og trættende Studium. Jeg vil sige til Kjøbmænd, Agerbrugere og Enhver, lad ingen Ting trykke Eders Sind, men hav Herrens Naad med Eder i alle Foretagender, og naar I have handlet ret, lad Følgerne blive hvad de ville; derved forlænge I Eders Dages Tal.

Herren har sit Die med Alting og vil styre Alt til det Bedste for de Retfærdige; vi have seet dette saa mangen en Gang. Naar vore Fjender have forsøgt at gribe hindrende ind i dette Riges Udvikling og have lagt deres Planer rigtig godt — det første vi see er, at de sprælle i Grøften, medens de Hellige triumfere. Det samme gjentager sig i Verden — Menneftet spaaer, men Gud raa'r.

Vi sige til de Hellige og hele Ver-

den, Herren er vor Gud, det er han vi tjene. Han er et virkelig Væsen. Vor Gud har Dine, Øren, Næse og Mund; han kan tale med den og han har talt med den. Han har Arme, Hænder, Krop, Been og Fodder, og vi ere skabte i hans Billede. Første Kapitel i første Mosebog underretter os om hvad Slags Væsen Gud er. Frelseren siger det samme. „Hvo, der har seet mig, har seet Faderen.“ „Jeg og Faderen ere Et.“

Bibelen beretter ogsaa, at Gud talte med Moses og Andre. Han sendte Engle til Jorden og tilsidst sendte han sin Son, som var hans Herlighed og Væsens udtrykte Billede — hans Genbilde i Kjødet. Dette er den Gud, vi dyrke. Han er Ophavet til al Orden, Lov, Videnskab og Kunst, en Kundskabens og Magtens Gud. Han siger til Menneskene: Gjør som I behage, men jeg kontrollerer Resultatet af Eders Handlinger. Endvidere siger han til de Ugudelige: Kæmp I kun mod de Sidstedages Hellige, men de ere mit Folk; jeg har kaldet dem, jeg har befalet dem at gaae ud fra Babel; læg kun Eders Planer, men trods al Eders Snildhed og al Eders Klogt skal jeg vise Eder, at jeg er større end Eder alle; jeg vil sætte Eder tilskamme, forpurre Eders Rænker

og Eders Forsøg paa at skade mit Folk. Zion skal seire, hendes Herlighed skal sees og Jordens Konger skulle eftertrægte Zions Wiisdom. Gud er stor og hans Navn skal blive frygtet blandt Nationerne. Han vil grunde sit Rige og indføre sin Regjeringsform paa Jorden, og Jesus skal blive Kongernes Konge, som han nu er de Helliges Konge.

Vi have Guds Ord og Love, hans Stikke og Anordninger. De ere blevne forkyndte for den hele Verden og bestaae i det gamle og nye Testamente, Mormons Bog og Pagtens Bog, og vi raabe til al Jorden: Lyt til Herrens Ord! Hvo vil annamme det? Ikke mange Rige, ikke mange Rægtige, ikke mange Fornemme, men de Forstuede af denne Verden har Herren udvalgt, og disse vil han gjøre rige — ja til Arvinger af Jorden. Men de ville være Arvinger med rene Hjerter, uden den Avind og Bindsyge, som vi nu see. Saasnart vi ere beredte til at annamme Guds Rige i dets Reenhed og ville ære hans Love og Forstrifter i vort daglige Liv, netop i samme Stund vil han stjenke os Kraft, Styrke, Wiisdom, Herlighed, Rigdom og Ære, fortsagt alle de Goder, som høre hans Rige til. Da vil Herren være stor blandt Folket og hans Navn æret af Alle.

Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Israels Indsamling.

Efter som Tiden for Emigrationen nærmer sig, begynde de Hellige overalt jelsvselgelig at tænke paa at hjemsaales til Zion. Engstelige Følelser opfyldte deres Sind for at vide, om de skulle blive iblandt de Begunstigede, som iaar ville nyde det Privilegium at byde Farvel til Babylon og rette deres Fjed til det Sted, Herren

har bestemt til sit Folks Indsamling i de sidste Dage, for at de ikke skulle rammes af de Straffedomme og Plager, som han vil udgyde over de Onde og Ugudelige.

For at de Hellige i disse Lande kunne erfare, hvorledes Guds Tjenere og de Hellige hjemme beredvillig stræbe at underflotte og fremhjælpe Indsamlingen af de Fattige, ville vi henlede deres Opmærksomhed paa Præs. B. Youngs Tale i dette Nr. af Stjernen, hvor han paalægger de Hellige at afstaae fra Brugten af Luxusartikler og Ting, som ikke ere gavnlige, og anvende de Penge, som hidtil ere brugte til Saadant, til de Fattiges Indsamling, samt gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt, for Indsamlingen af Israæl.

Uden at inklade os videre paa denne Gjenstand, giengive vi følgende meget passende Bemærkninger fra „Millennial Star“ og anbefale dem til de Helliges særdeles Overveelse.

„Hvis de Hellige i Utah gjøre ualmindelige Anstrengelser og negte sig selv visse Luxusartikler for at hjælpe til at indsamle de Fattige, paahviler det da ikke de adspredte Hellige at afstaae fra Brugten af skadelige eller unødvendige Ting og begynde at anstrenge sig paa enhver mulig Maade for at opnaae Befrielse fra Babylon, at de ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder eller rammes af hendes Plager? Kan det med Rimelighed forventes, at de Hellige i Utah ere beredvillige til at underkaste sig større Afholdenhed og gjøre større Anstrengelser for Indsamlingen af de europæiske Hellige, end disse sidste selv ere villige til at underkaste sig for deres egen Udfrielse? Kunne de forvente, at Andre ville gjøre for dem, hvad de ere uvillige til at gjøre selv? Nei, en saadan Forventning vilde ikke være ret, eller med Rimelighed kunne antages. Hvis de Hellige i Europa virkelig og alvorlig ønske at indsamles til Zion, burde de da ikke nøie iagttage at være saa forsigtige som mulig? De burde undgaae enhver unødvendig Udgift og gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt for at hjælpe dem selv, bedende deres himmelske Fader at velvillig og begunstige deres Foretagende. De burde spare alt det, de kunne spare, Noget hver Uge, hvis det er muligt; ligemeget om det er store eller smaa og som det kunde synes betydningsløse Beløb, og lad det ikke være en forbigaaende, frampagtig Anstrengelse, men en bestemt og urokkelig Beslutning, ikke at høre op med deres Anstrengelse eller formindste den mere, end Omstændighederne tvinge dem til, førend deres Stræben efter Befrielse er bleven en fuldkommen Kjendsgjerning. „Alt er muligt for den, der troer.“ Skillingen blive til Mark og Mark til Dalere, og der udfordres just ikke saa særdeles mange Dalere for at bringe en Hellig til Zion. Hvis vi tage Vare paa Skillingerne og Markerne, ville Dalerne som en naturlig Følge tage Vare paa sig selv. Hvis vi slet ikke gjøre Noget, er Intet gjort, men men dersom vi gjøre Noget, er ialtsald Begyndelsen gjort, en Interesse er vækket, som, hvis den bliver næret og pleiet, vil voxe, tiltage og forøges lige ned til de Smaainger, der af Mange uklogt foragtes, og vil vise sig at være en væsentlig og kraftig Begyndelse til Udfrielse og jordisk Lykkeligbed, hvoraf Tusinders aandelige Lykkeligbed som oftest er afhængig. Enkens Stjærb blev velsignet mere end alt det, de Rige kastede i Fattigblokken, og hvorfor? Fordi hendes Stjærb var hendes Alt — hun offrede Alt, hvad hun kunde offere.

De, der hjælpe sig selv, vise at deres Hjerter hænge ved Værket og at de ere oprigtige og alvorlige i deres Ønsker for Udfrielse. Det er ofte bleven sagt,

at Herren hjælper den, der hjælper sig selv, og dette onskelige Resultat opnaaes ofte paa en meget naturlig Maade. Saaledes ogsaa med Hensyn til Emigrationen; hvis de Hellige i Zion skænke Noget, vil Belobet, stort eller lille, være istand til at hjælpe mange flere af de Hellige i disse Lande, der selv allerede have sparet Mere eller Mindre til deres Emigration, end dem, der ikke have lagt en Stilling tilside. Naar det skænkede Belob var begrundet, som det i Almindelighed er, hvilken Plan vilde det da være bedst og rimeligst at følge ved Uddelingen af Understøttelse — den, at hjælpe een god Mand eller Kvinde, som Intet havde lagt tilside, eller den, at hjælpe tre eller fire ligesaa gode Mænd eller Kvinder, hvoraf hver især ved egen Flid, Paapasseligbed og Trofasthed havde lagt Noget tilside, naar Hjælpen, som de tre eller fire Sidste behøvede, ikke vilde fordrø flere Midler end den Enes Emigration, som Intet havde? Under almindelige Omstændigheder kunde der kun blive eet Svar paa dette Spørgsmaal, og Enhver kan besvare det for sig selv.

Med ovenstaaende Bemærkninger er det ikke vor Hensigt at affrække nogen fattig Broder eller Søster, og vi troste os med, at Ingen vil blive affrækket, men at Alle ville blive opmuntrede ved vore Bemærkninger, thi i den Hensigt ere de skrevne. De Fattige ville blive indsamlede, hvis de forblive trofaste, men vi ønske at fremhæve, at Fremstydelsen af Tiden for deres Udfrielse tildeels beroer paa dem selv, og jo mere de udføre for sig selv, desto mere vil det behage Herren at hjælpe dem.

Vi ville endnu tilføie, at det er ikke tilaadeligt for de Hellige at lægge sig Indsamlingen saameget paa Sindet, at de blive Gniere og Rarrige og holde sig tilbage fra at understøtte Værkets Fremadstriden i disse Lande." Skriften siger: „Den Gavnilde raadslaar om idel Gavnildhed, og han, han skal bestaa formedelst sin megen Gavnildhed.“

Traditionens Magt.

Tale af Præs. Brigham Young, holdt i Saltjøstaden den 25de
September 1870.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 119.)

Et Par Ord til om vore Traditioner. Vi ønske, at de Sidste-Dages Hellige skulle troe og udøve ethvert rigtigt Princip, der vedrører deres Religion og moralske Vandel. Der er Mange, som begrunde deres fremtidige Lykkelighed og Glæde paa en moralsk Vandel her i Livet, og de troe, at det er tilfrækkeligt for dem. Jeg maa sige, at jeg hellere

vilde leve efter Moralens Forskrifter uden Tro paa et høiere Væsen, end at troe paa et guddommeligt Væsen uden at føre et moralsk Liv, eller rettere føre et Liv fuldt af Last, Synd og Ondskab. Dette skulde idetmindste være mit Valg.

Synd eller Ondt er simpelthen at gjøre Noget, som skaber en Skadning, men det, som fremkalder Glæde, Lykka-

lighed, Fred, Liv og Velvære hos en Skabning, ligemeget paa hvilket Uddannelsesstrin den staaer — det, som opbygger, forbedrer og forædler, er saa god en Religion, som Noget kan forlange. Dette er Hovedtrækket i Guds Søns Evangelium, men der er Tusinder af disse smaa udviklede Spørgsmaal eller Begreber forbundne med Saliggjorelsens Plan, som ere uudgrundelige for Menneskene, og som det vilde tage hele deres Levetid at udforske, medmindre Guds aabenbarede Lys oplod deres Forstand, saa de kunde see Tingene i deres rette Stikfelse.

Lad os danne vort Sind, først til at tænke ret, dernæst at troe ret og handle ret, thi vore Handlinger rette sig altid efter det, som boer i Hjertet. Dette, mine Sødstende, er vor Pligt. Dan Ederes Aand efter Ederes Religion; tro Skrifterne som de ere. Jeg har truffet sammen med mange lærde Herrer, som altid henviser til de døde Sprog for Bibelens Fortolkning, hvilket jeg anseer for den heieste Daarstab. Om jeg var Theolog og i Besiddelse af al verdslig Lærdom, og troede, at Bibelen var feil oversat, skulde jeg ansee det for min Pligt at udgive en ny og paalidelig Oversættelse, saasnart som Tid og Omstændigheder vilde tillade, paa det at alle Mennesker kunde lære Sandheden at kjende. Derfor holder jeg alle Theologer ansvarlige, og først og fremmest dem, der prædike for Løn og Betaling, thi de have ikke Andet at bestille. Jeg finder, at det er den heieste Daarstab og en Krænkelse af al sund Sands at henviser til de døde Sprog, naar man skal fortolke Bibelen ret. Tag den derfor som den er; hvis den ikke er rigtig oversat, saa vent til den bliver det. Den er god nok for os som den er, derfor belære vi hverandre om de Principer, den indeholder, og ligeledes vore

Børn, og vi stræbe at undgaae at indprente dem feilagtige Anskuelse om det Evangelium, vi troe.

Vi troe paa Gud Fader — og vi anvende ikke dette Navn paa et Intet, paa et Skyggebillede, som aldrig har eksisteret. Naar vi bruge dette Udtryk, anvende vi det om et virkelig Væsen, hvis Børn vi ansee os for at være. Han er vor Fader; han er vor Gud, vore Anders Fader. Han er tillige vore Legemers Danner og har sat den menneskelige Mechanisme i onskelig Gang for at kunne avle alle de Legemer, jeg seer foran mig i dette Huus, saavel som alle de, der nogensinde have været til eller nogeninde vil leve til.

Dette er et Lærdomsprincip, som blev forkyndt af alle Propheterne, Jesus, Apostlerne, Joseph Smith og alle hans Troesfæller. Det bliver forkyndt af alle dem, der troe paa nyere Aabenbaring, der troe paa det Væsen, i hvis Billede vi bleve skabte — thi vi bleve skabte fuldkommen lig ham, der gav os Tilværelse. Dette er Hovedpunktet: At troe, at han lever; at han er et virkeligt Væsen, der indtager Sted og Rum. Han boer i sit Hjem; hans Indflydelse fylder hele Universet for os; hans Vilje hviler paa alle hans Hænders Gjerninger, og han udsender sine Sendebud for at administrere snart hist snart her ifølge hans Villie. Han har efter sit Behag tilbeelt sin Søn den Opgave at forløse Verden og alle Fornuftsvesenerne paa samme, saavel som alle livløse Ting, hvis der forresten findes noget Saadant — kortsagt, at forløse den hele Jord med alt hvad som dertil hører. Aarsagerne, hvorfor han gjorde dette, ere indlysende og letsattelige, endstjondt jeg agter ikke at dvæle ved den Sag idag. Der er Grunde for alt dette, og det, som vi kunde kalde den evige Filosofi, Guddommens Filosofi, Engle-

nes Filosofi, Naturfilosofi eller sund Fornuft vil begribeliggjøre det for den menneskelige Forstand. Hvis Menneskene kun forstode den Religion, som vi troe paa, vilde de annamme den; den anbefaler sig selv til enhver retsindig Mands og Kvindes Samvittighed, og ingen saadan Person vilde forkaste den, hvis man blot forstod den.

Det er altsaa vor Skyldighed først og fremmest at lære os selv til at troe ret, at tænke ret, at handle ret, og dernæst at indprente i den opvøgende Slægt korrekte Grundsætninger, saa at vore Efterkommere kunne holde fast derved, naar de blive gamle. Dette skulde vi have for Øie, og ikke opdrage Børnene, som vi pleie at gjøre. I erindre nok hvad Visemanden siger: Oplær den Unge paa hvilken Vej han skal vandre, og naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra. Det vil med andre Ord sige: Lær Børnene korrekte Principer. Hvis vi gjøre dette, ville vi lære at kjende, ved hvilke Principer Gud lever og virker, og ved hvilke Principer han har stabt Jorden og Livskraften, den besidder, ligeledes Aarsagen, hvorfor han har givet Menneskene Dine til at see med og Øren til at høre med — Øvner, som ere værdige Guddommens Opmærksomhed, ved hvilke de ere istand til at domme og skjelne mellem Godt og Ondt formedelst Eftertanke og egen Erfaring. Hvis vi indprente vore Børn saadanne Principer, da vilde de tilslige hvilken Vej de skulle vandre, og Vismandens Ord blive opfyldte: de ville ikke vige derfra.

Naar man lærer Folk vildfarende Principer, vil der naturligtvis altid være mere eller mindre Sandhed blandet dermed. Vor Arvefjende, den gamle Slange, som forlokkede Slægtens Moder, sagde hende tildeels Sandhed. „Hvis Du æder deraf, skulle dine Dine oplades, og Du

skal komme til at see, som Guderne see.“ Forsaaavidt var det sandt, men da han sagde, at hun ikke skulde lide Døden som Folge deraf, da loi han — da sagde han Noget, som ikke var sandt. Han blandede sin Løgn med lidt Sandhed; hendes Dine bleve virkelig opladede, thi hvorledes kunde hun ellers have seet?

Om jeg prædikede for Folk, som aldrig havde seet nogen Slags Frugt, og jeg skulde beskrive dem en Appelsin, hvorledes skulde de kunne vide, at jeg sagde sandt, naar de hverken havde seet eller smagt en saadan Frugt? Men naar man har smagt det Bittere og det Søde, har nydt Helbred og prøvet Pine, har seet Lys og Mørke, da veed man Forstjellen paa Godt og Ondt. Uden denne Erfaring, hvorledes skulde vi vel fatte det? Derfor har Gud stjenket Menneskene denne Kundskab, og han har gjort dem begribeligt, at de saavel som Guderne have Øvne til at vælge det Gode og forkaste det Onde. Saaledes forholder det sig, og vi bør undervises i Dvereenstemmelse dermed.

Den Religion, som Gud, hans Son Jesus Kristus, de hellige Engle og alle Profeterne og Apostlerne troe paa, kan aldrig være skadelig for nogen Sjæl, der vil annamme den. Hvis Menneskene vilde efterleve den, vilde de aldrig gaae i Krig mod hverandre eller tilintetgjøre en god Gjerning, som Andre have udrettet. Det er et ondt Princip, som søder Dødelæggelse, Synd og Splid i et Samfund. Et godt Princip, hvilket altid har sit Udspring fra Gud, bygger bestandig op, det samler Elementerne, forskjønner Jorden og søger at gjøre den liig Gdens Have; det forædler Menneskenes Hjerter, lærer dem rigtige Grundsætninger, til hvilke de ville klynge sig gennem hele Livet. Ved at indsuge falske Lærdomme, falske Begreber, falske Me-

ninger, gaaer det med Børnene som den gamle Indianer sagde. Missionæren havde søgt at inprente ham dette Striksted: „Lær den Unge hvad Bei han skal gaae, og naar han bliver gammel, vil han ikke forlade den.“ Men Indianeren fik det en Smule fordreiet; han sagde: Lær den Unge hans Bei og væk gaaer han.

Saadan er det nu; vi oplære Børnene og væk gaae de. Betragt engang de Unge, de Midaldrende og de Gamle! Betragt Samfundet her i Amerika saavel som i andre Lande! Tag f. Ex. Sønerne af disse tordenprædikende Geistlige! Hvis Du ønsker at finde en rigtig polemiker, forfinet, topmaalt Kjeltring af værste Slags, saa opsig en Præsteson, som har nydt en alsidig Dydragelse; efterat han er bleven underviist i alle Grene af den høiere Dannelse — væk gaaer han. Ibetmindste er saadan en Mand's Son ligesaa tilbøielig til at steie ud som Sønnen af en Jurist, Gaardmand, Haandværker, Dommer eller Statsmand. Dette er Følgen af en mangelfuld Tradition og er et Beviis paa hvilken Magt Børndommens Sagttagelser og seilagtige Lærdomme udøve i den modnere Alder.

Seg forbauses ofte over den Magt, Traditionen udøver paa mig selv. Trods Alt hvad jeg har lært af Bibelen og Jesu Christi Aabenbaringer ere min Børndoms Traditioner endnu saa mægtige, at det synes mig umulig nogenstinde at blive dem kvit. Saaledes er det med Andre. Derfor er det saa nødvendigt at lære vore Børn rigtige Grundfætninger.

Lær Eders Børn Oprigtighed og Ærlighed og lær dem aldrig at skade Andre. Som jeg undertiden har sagt til Søstrene: „Naar din Dreng lides med Naboens, saa irettesæt ikke Naboens Dreng, men søg at oprette Fred og god Forstaaelse mellem dem. Lær dit Barn aldrig at gjøre Uret, og hvis Naboens

Barn har forurettet dit, eller taget Noget fra det, saa lad Du det beroe, indtil Du har udfundet Sammenhængen; maafee det andet Barn ikke har meent noget Ondt. Du bør først undersøge Sagen i en sagtmødig, venlig Aand, og Fred vil blive Resultatet.“

Hvormange Naboer ere ikke blevne Uvenner paa Grund af Børnenes Stridigheder. Hvor ofte har ikke en Moder sagt til en anden: „Det var dit Barn, som gjorde det“ osv. Om I gjorde hvad Ret var, vilde I sige: „Det er kun et Barns Ubetænksomhed.“ Maafee det har gjort lidt Fortræd, hvis saa, da tael fornøstigt og sindigt med det, og lær det ikke at gjøre sine Kammerater Fortræd, men altid at omgaaes dem fredsommeligt.

Man seer undertiden et Barn, som giver op enhver Ting hellere end trættes om den. Hvorfor gjøre ikke Alle saaledes? Det kunde ligesaa let være saaledes som anderledes. Lad Modrene være besjælede af en sagtmødig, blid og ydmyg Aand under Svangerskabet, og naar Børnene ere fødte til Verden og blive gamle nok til at fatte, lær dem da Sandheden, saa ville de uden Bønskelighed føre et Liv fuldt af Reenhed, Glæde og Fred, som overgaaer al Forstand. Siig og gjør aldrig Noget, som Du bagefter skal angre. Vaag over Dig selv Dag efter Dag, Time efter Time, Minut efter Minut, da skal dine Dages Tal være Dig til Velsignelse, og din Fred forfremmes, den vil udøve sin Indflydelse blandt dine Omgivelser og føde Lykkeligthed her i Livet og berede Dig for en høiere Salighed hidsket.

Livets og Saliggjorelsens Principer ere de største Velsignelser, som kunne stjenkes os her paa Jorden. Den kosteligste Gave, Gud kan give sine Børn, er evigt Liv. Vi have annammet dets Principer; vi vide, hvorledes vi bør

esterleve dem for at nyde Godt deraf. Det er netop dette, som skjenker Hjertet Fred og Glæde. Hvo, foruden de Sidste-Dages Hellige, kunde taale Alt hvad de have taalt, medmindre de havde Herrens Aand? Hvor kunde de udholde Saa-dant, hvis de ikke vare fulde af Fredens og Enighedens Aand og Kjerlighed til Gud, hverandre og alle Menneſter? Lad vor Lære og Vandel være saaledes, at vi med Fortroſtning tør ſige til hele Verden: Folg os, ſom vi følge Chriſtus.

Sidste-Dages Hellige, lev efter Eders Religion; hvis I gjøre det, ville I aldrig gjøre nogen levende Sjæl paa Jorden Fortræd. Jeg spørger mig undertiden ſelv: Forſtaaer Folk hvad vi prædike, troe og udøve? De kunne ialfald

ikke ſee og forſtaa ſom vi ſee og forſtaa det. De troe ikke ſom vi troe; hvis ſaa var, vilde de aldrig handle ſom de gjøre — jeg mener vore Tjender.

Jeg har benyttet Tid nok idag. Hvad jeg har ſagt, er kun Lidt. Gud velsigne Eder. Fred være med Eder. Gjør hvad der er ret. Elſt Gud og hold hans Bud, og med Bibelens Ord: Fly det Onde. Hav intet at ſtaffe dermed. Lad os altid ſtræbe at gjøre Godt mod os ſelv ſaavelſom mod Andre, ſaa at, naar vore Legemer ſove i Jordens ſtille Skjod, vore Aander kunne være beredte til at nyde Dmgang med høiere Væſener end her er Tilfældet. Dette er min beſtändige Bøn for de Gode.

Gud velsigne Eder. Amen.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 16de December 1870.

Min kjære Broder William W. Cluff!

Deres kjærkomne Brev af 23de November modtog jeg idag, og jeg iler med at beſvare ſamme. Det glæder mig at erfare, at De føler ſaa vel og at Udſigterne for Miſſionens Fremme ere ſaa gode. Herren velsigne Dem i Deres Arbeide og krone Deres Beſtræbelſer med Held, er min oprigtige Bøn, og for jeg gaaer videre, bring Broder Peter Madsen fra Provo min kjærligſte Hiſſen; maa hans Skygge aldrig blive mindre og maa han aldrig udlaſte ſit Garn forgjebes, maa hans Fangſt være rig og beſtaa af den bedſte Slags Fiſk, ſom findes; dette er mine oprigtige Onſker for Broder Madsens Vedkommende. Maa Br. Edleſſen være ligesaa heldig, ſaavel ſom alle

Deres troſte Medarbeidere i Viingaarden. Jeg har heller ikke glemt Br. Thomasen eller nogen af de gode Eldſter af mit Bekjendſkab. Gud velsigne dem alle, med ſamt de fattige Hellige, blandt hvilke de virke; ja hans Velsignelse følge Enhver, der arbeider for Rigets Interesſer og Evangeliets Udbredelſe blandt vore Medmenneſter.

Altting er Fred og Ro herhjemme. Vore Regjeringsembedsmænd og deres Lige ſøge ſom ſædvanlig et eller andet Paaſtud til at fortrædige os, men vi ere i Tidens Løb blevne ſaa vante dertil, at vi ikke tage videre Notits af dem.

Præſciterne Young og Smith ere reifte ihjelpaa for at tilbringe Vinteren i

et mildere Klima; imidlertid joreftaaer Broder Wells Bestyrelsen her hjemme. Vi have det yndigste Vinterveir; Kaneforet er vel ikke det allerbedste, da Sneen neppe er dyb nok, men Kanerne gjøre det bedst mulige Brug deraf. En god Følelse gjør sig gjældende blandt Majoriteten af de Hellige; de seneste Tidens Apostasi har rensset den religiøse Atmosfære, saa at en langt bedre Aand end tidligere hersker.

Førrige Søndag overværede jeg Forsamlingerne i Farmington. Folket syntes at føle udmærket og vi nødde en behagelig Tid sammen. Gode Forsamlinger afholdtes ligeledes her i Byen, i Tabernaklet og Wardernes Skolehuse. Handelsforeningen, Industrieforeningerne, Jernbanen, den kvindelige Pleieforening og Økonomiselskaberne ere alle i blomstrende Stand, og Zion tager raske Skridt fremad i sin Udvikling. Medens de politiske Stridigheder ødelægge Verden, medens Nationerne rykkes i deres Grundvolde og

Throner styrtes, medens Sammer og Glendighed hjemføge Rigerne paa Jorden og varsle om en endnu mørkere Fremtid; medens Menneftenes Tro undergraves ved religiøse Tvistigheder og den gjensidige Tillid henveires, straalere Zions Lys klarere og klarere langt oppe paa Bjergenes Toppe, Fred hersker blandt hendes Indbyggere og snart vil Guds Folk føre Scepteret. Dog, endnu have vi ikke rykket af os vor Deel af den Indflydelse, som det fætteriste Babel, al Jordens Skjoge, har indpodet os i vor Barndom. Gid vi vare frie for den, men det kommer med Tiden.

Da jeg sidst hørte fra Deres Familie, vare de Alle vel. Kul sælges her i Byen for 8 a 10 Dollars pr. Ton; hvilken Forskiel i Prisen mellem før og nu.

Med de hjærligste Hilsener til Dem selv og alle vore Venner tegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet

Joseph F. Smith.

Notits.

Af Mangel paa Plads kunne de fra Brodrene Edlessen, E. Peterson og S. Johanson modtagne Breve ikke indrykkes i dette Nr. af „Stjernen.“

Adresse.

N. Chr. Edlessen,
Brogade 21. Odense.

Rettelse.

I forrige Nr., sidste Side, 2den Spalte, 2den Linie staaer der, læs: de..

B o n.

Hæv Dig, min Sjæl, med Tak til Gud,
 Preis ham, mit fulde Hjerter,
 Fra Babel snart jeg drager ud —
 Bort fra dens Synd og Smerte;
 Jeg gaaer til Fredens stille Hjem,
 Hvor Sorger meer ei nage,
 Og vandrer der i Ustyld frem,
 For ret min Gud behage.
 O Tak for Lyset, jeg modtog,
 Du gav mig det af Naade,
 Og kjærligt bort fra Sjælen drog,
 Sektismens fange Taage;
 Du gav mig Lyft at tjene Dig,
 At elste dine Love,
 Lad aldrig mig forsættelig
 Din Reenhed krænke ove.
 Jeg er saa svag, saa lidt jeg kan,
 Min kjære Herre, Fader,
 Giv mig din Viisdom og Forstand,
 Saa Mørket mig ei slæder.
 Giv Du mig Tillid, Mod og Fred,
 Sa Tro og Haab og Styrke,

Men fremfor Alt med Kjærlighed
 Lad mig Dig ydmygt dyrke.
 Lad Sandheds Aand oplyse mig
 I Sjælen blidt og stille
 Om Alt hvad der behager Dig,
 Saa jeg udfoer din Willie.
 O Fader, lyt Du til min Bøn,
 I Ydmyghed jeg beder
 I Navnet af din elskte Son:
 Vær Du mit Skjold, min Veder,
 O gid min gode Engel maa
 Bestandig mig omsvæve,
 At engang jeg kan Maalet naae
 Og for din Dom ei bæve.
 Og knuus hver syndig Tante, som
 Til Hjertet sig vil nærme,
 At jeg maa være god og from;
 Sa vil Du mig bestjærne
 Mod Verdens Daarskab, Synd og Svig,
 Saa jeg kan freidig vandre
 Paa Livets Veie, tro mod Dig,
 Og kjærlig, god mod Andre.

Emilie . . . . .

I n d h o l d.

	Side.		Side.
De Fattiges Udfrielse	129.	Traditionens Magt (stuttet)	138.
Redaktionens Bemærkn. (Israels		Correspondance	142.
Indsamling)	136	Poesi	144.

„Standinabiens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvensfire og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Bording.